По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 51 (10 434). Львів, субота 7 березня 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 145.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“ Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Невблагана конечність.

Конечність ревізії теперішнього териториіяльно-державного укладу в Европі николи не підлягала найменшому сумніву. Для кожної думаючої людини було ясно, що скорше чи пізнійше мусить наступити як не перебудова, то коректура сучасної будівлі Европи. Версайський трактат, якого завданням було устійнити й викінчити плян териториіяльного розмежування, став тільки зрубом европейської будівлі, і то будівлі, якої основи хитають ся раз-пораз. Навіть самі творці версайського трактату мали поважні сумніви щодо його доцільности і трівкости, що виявилося між иншим в повному відсуненні Зединених Держав від европейських справ і загальній опозиції Льойда Джорджа проти деяких постанов. І коли в Парижі початково поважно, хоч крайно односторонно трактовано справу міждержавно-териториіяльного укладу, то згодом вже тільки полагоджувано докучливі „кавалки“, не дивлячись ані на справедливість, ані на доцільність тієї полагоди.

Таким чином ще більше заплутано справи і замісць трівкого миру створено трівкий, безупинний хаос, що від 1919 р. клубиться й кипить в Европі, обезсилюючи її політично й економічно. Від першої хвилини зaістнування версайського трактату і його численних, хоч мало передуманих, на швидку руку творених відгалужень, розпочався то явний, то критий наступ на його неприродні постанови. Виявилося, що він нікому не приніс користи, не лише побідженим, але й побідникам. Перші збирають сили на його повалення, на скинення версайської плити зі своїх грудей, щоби вільнійше віддихнути, а другі уперто обстоюють його постанови, хоч кожний день заперечує їх реальну вартість. Наслідком цих супротивних хвиль наступають безнастанні вагання, через що замішання не тільки не зменшується, але постійно зростає і погрожує все новими комплікаціями.

Стан замішання й компліканій ускладнюється ще й через те, що версайський трактат був тільки односторонною умовою, пактом побідників й їхніх сателітів. Для побіджених став він диктатом, морально й фізично наскрізь неприхильним. Тому й ідеольогічний вицвіт версайського трактату — Ліга Націй — став установою неповною, незданою до позитивних ділань глибшої ваги. Поза тією організацією найшлася Німеччина — як предмет нового міжнародного права і СРСР. — полишена власній долі в стихійній пошукянці нового вислову державного й соціяльного устрою. Дві світові могутности і кілька націй поза рямками світової суспільности — ось та Ахілева пята нового укладу европейських справ.

Тому й не диво, що на основу того укладу, на версайський трактат зі всіх углів чигають все нові небезпеки, не диво й те, що якраз тому Ліга Націй не могла вже в свойому заложенні стати парляментом цивілізованого світа, але стала куклою в руках хвилево сильнійших, куклою й пародією великих кличів про право нації і рівноправність великих та малих народів.

Потреба й невідкличність ревізії сучасного териториіяльного укладу николи, ані на одну хвилину не підлягала сумніву. Коли були сумніви, то тільки в двох питаннях: **коли** розпічнеться та ревізія і де, в якому місці буде завданий перший удар версайському трактатові? Конечність ревізії признавали тихенько й творці та виконавці версайського трактату, але відсували шо справу в сферу можливо найдальшої будуччини, щоби ту журбу й той непосильний тягар звалити на плечі пізнійших поколінь. При тому рахувалося на те, що Німеччина й европейський Схід після доконаних операцій і ампутацій будуть так обезсилені, так всеціло зайняті внутрішньою боротьбою, журбою за щоденний кусок хліба, що їм навіть на думку не прийде на протязі двох-трьох десяток літ переводити зміни, реставрувати своє політичне й економічне становище. Та ренесанс Німеччини й СРСР. вже по кількох роках фактично в нівець повернув сибаритські мрії і примусив стовпів версайського трактату шукати забезпеки свого власного істнування. Радянсько-японський договір й суприматія цих двох могутностей в Китаю болюче зачепили імперіяльне становище Великої Британії. Економічний ренесанс Німеччини і все жива думка реванжу трівожить Францію. Дотеперішні паліятиви, випливаючі з односторонньої інтерпретації версайського трактату, тільки подразнювали великий німец. нарід, ефектовно не приносячи ніякої реальної користи, навпаки — причинюючись до координації сил почеволеної Німеччини. Питання: коли? — відсунене в далеку будуччину, приближує нас до хвилі перегляду, як не цілости, то хоч більшої кількости европейських проблем.

Друге питання: де? — є вже конкретнійше. На нього можна відповісти коротко: там почнеться ревізія, де териториіяльно-державний уклад є найбільше штучний, неприродний і шкідливий для устійнення політичної й економічної рівноваги Европи та де найбільше потерпіло основне право нашого століття, право нації. Очевидчо конкретизація відповіди на питання: де? — може бути тільки загальна.

Невблагана конечність, залізна льоґіка життя, намагання довести до менш-більш спільного знаменника політичних й економічних інтересів европейської суспільности пре до ревізії теперішнього териториіяльного і державного укладу. Тільки **загальне порозуміння** від народу до народу може бути запорою і успішним ліком

Ф. Ф.

Боротьба за становище нім. президента.

Зі смертю президента німецької республики Еберта зійшла здається з політичної арени німецького життя кандидатура справжнього республиканця на голову держави. Виборча кампанія, яка почалась, іде під знаком боротьби двох течій: демократичної та реакційної. Кажуть про можливість зєднання трьох республиканських партій: центра, соціял-демократів та демократів, які мали би спільно поставити кандидатуру пруського премієра д-ра Маркса. Одначе такий спільний фронт не зарисується вже при перших виборах призначених на 29. березня. Більше імовірним є те, що поодинокі партії трібуватимуть щастя на власну руку, щоби змірити свої сили. Якби ипр. республиканські партії згодились зразу на д-ра Маркса, тоді не є виключеним, що частина соціялістів пішла би проти такого рішення.

Правим кандидатом мав би стати державний канцлер д-р Лютер або Яррес. Покищо невідомо, чи д-р Лютер згодився кандидувати, чи не волітиме вжити свого впливу при переведенні виборів у користь своєї програми.

Фактом є, що ліві партії випустали з рук керму держави і є нині відокремлені від впливових урядових функцій. Колиб вибори на президента випали три місяці тому, при канцлерстві д-ра Маркса, хто зна, чи республиканський дух уряду не був би урятований. Нині, коли політикою проводить кабінет Лютра та Штреземана, справа виглядає инакше. Канцлер і міністр закорд. справ належать особисто до правих партій, але у своїй політиці мусять опиратись виключно на дрібних партіях.

Німецька конституція не означує точно речинця для вибору президента — шляхом рівного, безпосереднього та загального голосування, а передбачує, окремим законом, заступство президента, аж до часу вибору нового. Можна сподіватись, що до половини квітня вибори будуть закінчені. Здається, що при цих виборах повториться те, чого свідками були ми при виборах до парляменту та пруського сойму: — партії поділяються на праве, реакційне крило та ліве, демократичне. Трудноші передбачити вислід у тому, що одно діло голосувати на програми партії або бльоку партій а друге на особу, яка може бути індивідуально симпатичною або ні.

У кожнім разі боротьба піде під гаслом оборони республиканського ладу або його гострої критики. Можна сумніватись, чи найкрайнійше праве крило цих критиків зможе поставити кандидатуру „кронпринца“, йдучи за прикладом найкрайнійшого лівого, комуністів, що назвали вже своїм кандидатом посла Тельмана. У кожнім разі німецький нарід має незвичайно важкий вибір: голосувати за слабким миром під проводом поміркованих хитких демократів, або за перспективою війни під проводом загорілих звеличників старого режіму.

Комінтерн і УКП.

В українських радянських часописах видруковано повний текст постанови президії Виконкому Комінтерну про розпуск Української Комуністичної Партії і влиття її членів до Комуністичної Партії (б.) України. Постанова ця має необиякий політичний інтерес і українська читаюча публика поза межами Великої України також повинна з нею ознайомитись, як з надзвичайно характеристичним актом національної політики можновладців радянського режіму.

На дану постанову ми вже двічі висловлювали свої погляди, до яких тепер нічого додавати.

Ось текст постанови:

Президія Виконкому Комінтерну, обговоривши заяви, що надійшли до неї від ЦК. УКП. й бюра лівої фракції УКП., меморандум ЦК. КП(б)У. присвячений змістові обох заяв та инші документи й матеріяли, що їх подали три перечислені організації, а також вислухавши словесні заяви та виснення їхніх представників, констатує:

1. Українською секцією Комуністичного Інтернаціоналу з самого початку його істнування є КП(б)У. Ця партія винесла на своїх плечах увесь тягар керовництва боротьбою робітничо-селянських мас України за радянську владу проти німецького й антантського імперіялізму, української й російської контр-революції та проти українських і російських соціял-угодовницьких партій, що підтримували її. В своїх лавах КП(б)У. обєднує тепер до 100.000 найкращих робітників та селян України й складає частину загально-союзної партійної організації, перебуваючи під випробуваним керовництвом ЦК. РКП. але користуючись в той самий час цілковитою самодіяльністю у внутрішньо-українських справах. Під керовництвом КП(б)У. утворено робітничо-селянську державність України, що спірається на масові радянські організації. В системі цієї державности є господарчий центр, що керує роботою в справі розвитку виробничих сил України, піднещення її промисловости та сільського господарства. Утворено також всеукраїнський професійний центр, що, не зриваючи звязків зі всесоюзним професійним центром, є українською секцією Професіонального Інтернаціонала. Утворюються українські частини в єдиній загально-союзній робітничо-селянській Червоній Армії, під керовництвом Революційно-Військової Ради України. Під керовництвом КП(б)У. створено сталі підвалини для розвитку української робітничо-селянської культури та поширення української мови, мови трудящої більшости країни, в державному апараті й школі. Тепер іде робота що-до обєднання в складі УСРР. усіх суміжних з нею територій з українською більшістю населення, які є в складі СРСР. Всі перечислені заходи остаточно усувають змогу дальших балачок про якийсь кольоніяльний стан України.

Ці заходи, погоджені з величезною міжнародньою важливістю української на-

ціональної справи в Східній Европі, яку констатував V. Конгрес Комінтерну, викликали живе співчуття до УСРР, між трудящими українськими масами.

2. З самого початку революційної боротьби за радянську владу на Україні увесь час триває обєднання навколо КП(б)У. і в її лавах усіх українських революційних сил, що стають на позицію диктатури пролетарьяту й приходять до твердого переконання, що тільки радянська влада, якою керують робітнича кляса та комуністична партія, спроможна вирішити національну справу на Україні. Як видно з меморандуму ЦК. КП(б)У. ще на прикінці 1917 р. до КП(б)У. приєдналася група лівих українських соціял-демократів (Шахрай, Кулик та інші), улітку 1918 р., підчас першого зїзду КП(б)У. до неї приєдналася друга група соціял-демократів (Врублевський, Тимофієва, Сенько то-що). В 1919 р. з частини колишніх українських есерів (комуністи-боротьбісти) і незалежних українських соціял-демократів (ліві незалежники) склалася так звана українська комуністична партія (боротьбісти), що в березні 1920 р., після відповідної постанови Комінтерну, теж вступила до складу КП(б)У. Утворення на початку 1920 р. так званої Української Комуністичної Партії (УКП) з колишніх українських незалежних соціял-демократів, що за рік до того провадили озброєну боротьбу проти радянської влади, було дальшим розвитком того самого процесу ступневого переходу частин українських соціялістів, під впливом комуністичної критики, з табору угодовництва та спілки з буржуазією до табору комунізму.

3. Але погоджуючись на загальні принціпи комуністичної програми, УКП. перекрутила її в національній та кольоніяльній справах, трактуючи сьогочасну радянську Україну, як державу, що спірається на зовнішню силу, й вимагаючи такої форми державних взаємовідносин між УСРР. та иншими радянськими республіками, що не тільки не виправдалися розмиріпним досвідом військової й економічної боротьби цих республик, але на ділі протиставлялиб одни одному їхні трудящі маси, в тісній спілці яких лежить запорука зміцнення всього СРСР. в цілому та дальших успіхів міжнародньої революції. Це перекручування на практиці з боку УКП комуністичної програми було відгуком тих соціял-шовіністичних поглядів, яких її члени ще раніш додержувалися. В залежности від того, в якій мірі окремі частини й цілі групи УКП., вже перебуваючи в її лавах, залишали остаточно ці погляди, вони приходили до КП(б)У (група Мазуренка, Яворського на прикінці 1920 р., так зв. ліва фракція УКП. наприкінці 1921 р.) Але більшість УКП не зважала на те, що першим обовязком кожного комуніста є робота на користь обєднання пролетарів та трудящих мас усіх націй країни для соціяльної революційної боротьби.

Це обєднання покладено у вигляді тез, які запропонував В. І. Ленін і ухвалив II. всесвітній конгрес, за підвалину всієї політики Комуністичного Інтернаціоналу в національній та кольоніяльній справах і яскраво висловлено в резолюціях КП(б)У. та РКП(б), зокрема в резолюціях X. й XII. зїздів. Колиб УКП. з свого боку дотримувалась цієї лінії, то вона перш за все мусілаб працювати проти націоналістичних забобонів (!), які ще є серед українських робітників та селян, щоби зовсім позбутися недовіря та чужости до російського пролетаріяту і цим спрiяти цілковитому обєднанню всіх сил пролетарської диктатури як на Україні, так і по цілій території СРСР. Але УКП. замісць цього фрондувала проти РКП. та КП(б)У., пропагуючи відокремлення українського державного апарату, української армії й українського робітничого руху, яке фактично призводить до протиставлення їх иншим радянським республикам; через не саме УКП. обєктивно працювала в напрямку національного розколу сил пролетарської диктатури на Україні, незалежно від того, які вона собі ставила цілі.

Через цю основну помилку УКП. працювала взагалі не на користь, а на шкоду пролетарській диктатурі, і часами в такій мірі, що для того, щоби охоронити пролетарську диктатуру від цієї шкоди, КП(б)У. примушена була, виходячи зі свого революційного обовязку, уживати проти деяких членів і груп УКП. примусових заходів, тим більше, що деякі ворожі до комунізму елементи використали хибну позицію УКП. в національній справі, щоби з протирадянською метою прилучатись до неї, як єдиної легальної опозиційної партії на радянській Україні.

Констатуючи на підставі поданого вище помилковість поглядів тої частини програми УКП., яка протиставиться програмі КП(б)У. та РКП;

виходячи з того, що згідно зі статутом Комінтерну у кожній країні мусить існувати тільки одна партія, підтверджуючи ще раз, що на Україні такою партією — секцією Комінтерну — є КП(б)У.;

і беручи на увагу заяву представників ЦК УКП., що УКП. погоджується, щоби Комінтерн вирішив долю партії і погодиться підлягати ідеольогічно та організаційно усякій його постанові, а це свідчить про обєктивне бажання служити справі комунізму.

Президія Виконкому Комінтерну постановила:

а) розпустити УКП., як окрему партію, і доручити товаришам, членам ЦК. УКП. перевести в життя цю постанову, щоб члени УКП., що її розпускається, могли перейти до КП(б)У;

б) рекомендувати ЦК. КП(б)У. утворити на парітетних засадах особливу комісію з представників ЦК. КП(б)У. та ЦК. УКП., яка має вирішити, кого з членів та кандидатів УКП. не можна приймати до КП(б)У., як некомуністичний елемент, і кого можна прийняти, як кандидатів;

в) поширити постанову про розпуск і на ліву фракцію УКП., узявши на увагу заяву представників цієї фракції, що вона цілком визнає програму і тактику КП(б)У;

г) для прийому членів лівої фракції запропонувати ЦК. КП(б)У. утворити також комісію, за участю представника ЦК. лівої фракції УКП.

* * *

Одночасно з оголошенням цієї постанови комінтерну оголошено в радянських часописах комунікат предвидженої постановою парітетної комісії до всіх організацій КП(б)У і УКП., який підписали: за КП(б)У Е. Квірінг, Н. Скрипник, О. Шумський, а за УКП. А. Драгомирецький, А. Річицький, М. Авдієнко.

В цім комунікаті подається спосіб ліквідації УКП. і її злиття з КП(б)У., при чім попереджається про недопустимість виступів — у пресі і устних — з обопільними нетовариськими обвинувачуваннями та розпалюванням попередньої боротьби, антагонізму й недовіря.

Постанова про злиття УКП. в КП(б)У розтягається також на комсомольську організацію, яка була під проводом УКП., вона має злитися з офіціяльною ЛКСМУ.

Крім центральної комісії по переведенню ліквідації УКП. і її злиття з КП(б)У. утворено губерніяльні і окружні комісії. Ліквідаційний зїзд УКП. скликаний на 1. березня має винести остаточні рішення в цій справі.

Шкільний плебісцит.

Шкільне віче в Стрию

В Стрию відбулося 1-го березня ц. р. віче в справах шкільного плебісциту. В битком набитій, великій салі „Народнього Дому“ при участи тисячки міщан обох полів відкрив віче іменем Кружка УПТ. д-р Ілярій Брчинський. Віче, як пояснив голова, мало головно на ціли пояснення нового шкільного закона, та поучення інтересованих родичів, як поступати при виповнюванні декларацій та легалізації підписів, щоби оминути перешкоди з боку функціонарів тут. магістрату при легалізації підписів. Вони дають сторонам фальшиві інформації та висмівають їх (Костецький). А то й канцелярія тут. шкільного інспектора старається застрашити людей, не приймає декларацій і посвідок в справі вже внесених декларацій, грозить ріжними карами, та запевняє, що декларації будуть лежати роками неполагоджені, доки їх не звернеться інтересованим. Наші люде не уміють собі порадити і нераз відходять з жалями і нарікканнями на страту часу і гроша. (Кавчий Кут, Луг ходовицький, Колодниця).

Далі відчитав бесідник новий закон про мову в народніх школах, основно його пояснив, та повчив вібраних про його постанови.

Другий бесідник д-р Єронім Калитовський реферував справу тут. української гімназії, переповідаючи коротко історію тої гімназії. Зразу була це утраквістична гімназія. Від 1922 до 1924 була це самостійна українська гімназія з власним директором. З початком останнього шкільного року усунено дотеперішнього управителя, і гімназію втілено до тут. польської гімназії, приділено до неї кількох професорів Поляків, а кількох Українців перенесено до польської. Бесідник візвав присутних, щоби користали з нового шкільного закона, та домагались привернення стрийській гімназії прав, які вона вже мала, а саме прав самостійної української школи.

В тій ціли вибрано комітет родичів. Комітет вже подбав про виготовлення декларацій, та обговорив справу легалізації підписів з директором головного гімназійного заведення, який буде легалізувати підписи від 6. ц. м. почавши, щодня від год. 11—12 в полудне. Подається тому до відома інтересованих родичів, щоби до 31. ц. м. безумовно явилися в Стрию, в означеній годині особисто у директора головного заведення п. Фроничкевича з готовими деклараціями і легалізували свої підписи.

Справа шкільного плебісциту захопила вже цілий стрийський повіт і не буде ані одної громади, яка не сповнила би в тім напрям свого народнього обовязку.

Роздають готові декларації.

Дня 2. III. в Дроздовичах (пов. Городок) роздала місцева учителька, Юлія Панецка шкільним дітям виповнені іменами батьків декларації за „państwowym językiem“ з дрібонькою дописскою олівцем „i ruskim“ і наказала, щоби їх поприносили з підписами батьків того самого дня пополудні. При тім заговорила, що хто не підпише, буде примушений посилати дітей до прив. української школи в Городку (6 км.). Кільканайцять несвідомих підписало декларацію. Деякі віддали непідписані, инші ще не віддали. Коли ж довідалися, що це йде про польську школу, всі дуже обурилися. Через тих, темних боягузів готова пропасти українська школа, що на 131 дітей виказує одну дитину латинського обряду і одного Жида. Всі готові уневажнити видурені підписи. Село обурене на учительку, що облудою і терором хоче видерти селу найбільше добро, бо свою школу.

Шк. інсп. Унольт заявив на останній конференції, що всі декларації,

---

Ол. Кисілевська.

З побуту над синім Дунаєм.

По кількох літах після виїзду із Відня довелося мені знов відвідати наддунайську столицю. Вигляд її зовсім не нагадує, що із столиці великої розлогої монархії стала вона надмірно великою головою розбитого, сильно зампутованого, зболілого ще тіла. Не вважаючи на майже щоденні банкротства великих банків і торговельних фірм, що нерідко кінчилися самовбивствами директорів, без огляду на маси безробітних, Відень прибирає знову вигляд давного передвоєнного, богатого та пишного міста. Повні крамниці найвибагливійших харчевих продуктів, пекарні повні люксусового печива, у молочарнях переливається молоко, базарі зеленіють, наче в літі від усякої зеленини, овочів, квіток. До давних величавих магазинів Герингроса, Ціббака, Леснера і др. прибули нові, й вистави їх сяють золотом і усіма колірами веселки. До густих сітей трамваєвих прибуло теж чимало нових ліній. Пусті площі позабудовувано новими будівлями, позасаджувано деревиною, позасівано. Розширена електрифікація води дає змогу залити увесь Відень масами рянисно-ясного світла

У театрах, як давнійше, при співучасти першорядних артистів і співаків, з рівною дбайливістю й пишною виставою йдуть нові й давні песи. За невелику розмірно ціну, бо вже за два-три золоті, співає вам знайома з давнійших літ, все симпатична й свіжа Сельма Курц. І театри, як колись, переповнені — почавши від опери, давного бурґтеатру, людової опери й безлічі менших прегарних театриків до малої сценки в Редутен-заль у цісарському замкові, що давно не була приступна для звичайної публики а де тепер в обсаді першорядних сил ідуть мініятурові штуки й опери. Усюди повно народа як за добрих давніх часів.

Опустіли тільки цісарські золочені кімнати. Коли ходиш із провідником по цих безчисленних препишних апартаментах, де завмер увесь гомін давного гучного життя — здаються вони опустілою золотою кліткою, з якої відлетіли заморські птахи. Багато кімнат у давному бурґові займають теж ріжні інституції й бюра.

За те парки пишаються у цілій своїй давній красі. „Пальмовий дім“ у Шенбруні криє ціж височезні пальми, пахне цими самими бозами, рожами, фіялками. У звіринці, як давнійше, маса публики годує звірів булками, передирається зі звинними малпками.

Отже все як давно було?

Ні, є й новість: Цілий Відень під знаменем радія. Нема камениці, де би не було кільканайцяти, а то й кількадесяти радіових апаратів. Нища кляса мабуть чи не пристрастнійше віддається цій новій дешевій розривці, як вища. Тому то не трудно побачити шевця із шилом у руках, швачку з голкою, прачку з залізком, пристроєних у малі радіові слухавки, які з блаженною міною роблять свою роботу й вислухують концерту що дає: „Радіо Відень Хвиля 530“. Майже у кожному більшому магазині двічі вдень великий радіовий апарат виграває на весь голос концертову програму. Можна прийти, сісти на лавочці й преспокійно слухати. Перед деякими кінами чи звичайними більшими крамницями уставлений на улиці апарат „во всеуслишаніє“ концертує. Іноді аж за багато тієї музики. Кажуть, що так само як тепер для реклями по крамницях видніють вивіски що: „тут радіо“ — так незадовго служитиме за заохоту повідомлення, що тут „нема радія“.

А наші? що робить наша нещасна еміграція? — спитаєте.

Ну, щож? — живуть. Старші постаріли, посивіли непомірно. Здається літа воєнні, що тут пережили, рахуються подвійно. А молодь повиростала, що й не пізнаєш, учиться, використовує на всі можливі способи побут у центрі науки, — поп[і]дростав і маленький, воєнний шарбок.

Зараз, у перші дні мого побуту у Відні, попадаю на діточу Миколаївську забаву. Зібралися старі й малі. Із усіх сторін простягаються до мене руки давних другів, знайомих, падуть питання: „а що там! а як там у вас дома? що діється на нашій землі?“

І хоча поминувши матеріяльну сторону — живеться їм у світовій столиці куди крàще, веселійше, а над усе спокійнійше, — то хіба не помилюся, як скажу, що мабуть кожний із них охоче проміняв би це усе за наші гіркі злидні. Та одним дорога чи тут, чи на Велику Україну згори заперта, други відбилися від нашого життя. Замкнулася, зрівнялась прогалина, яку колись оставили по собі — а добувати собі нове місце, не кожний почуває вже сили — от і живуть ще, не кидаючи віри й не покладаючи рук, бо й тут, хоча здалека від батьківщини, йде праця в користь її. Розвивається видавництво тієї міри й ціни як „Чайка“, пишуться в спокою нові твори, спомини, основується музей, що є таким потрібним та хосенним ділом, працюється в робітничих організаціях, удержується звязки із світовими міжнародніми організаціями, словом: як мога використовується свій побут на чужині.

А молодь учиться. Іноді серед обставин і труднощів матеріяльних, яких ми й не прочуваємо — учиться. Нема таких, щоби як м

відписані несвідомо — „wskutek agitacji" уневажнить і наказав учителям доносити про факти агітації. Це виразна загроза уневажнення українських декларацій!

Війти і ксьондзи проти плебісцитової акції.

В селі Сороках (пов. Бучач) наказаний війт Петро Прушик, Поляк заявив батькам українських дітей: Гаврилові Василикові, Іванові Чинчикові, Прокопові Олійникові й иншим, що він мусить запитатися старости, чи може стверджувати власноручність підписів родичів на шкільних деклараціях. Вернувши з Бучача заявив наказний комісар, що не буде стверджувати власноручности підписів, бо „Українцям ніхто не відбирає школи". Дня 28. лютого цр. була депутація у старости, одначе цей замість видати зарядження війтові зажадав від людей, щоби ті внесли жалобу на війта на письмі.

В селі Наставцях (пов. Бучач) наказний війт Поляк відказався стверджувати власноручність підписів на шкільних деклараціях. Перед українськими громадянами Михайлом Гоголем, Стефаном Винярським і другими оправдував свою відмову в цей спосіб: „у вашій школі чейже вчать два рази на тиждень по „руськи" а релігії вже й так в школі не будуть учити".

В селі Пиляві (пов. Бучач) коли довідався учитель Поляк, що люде виповнюють шкільні декларації, заявив, що нема ніякого нового шкільного закона і як люде будуть дальше забавлятися деклараціями, то він пішле на них державну поліцію.

На загал плебісцитова акція в бучацькому повіті розвивається гарно. У всіх громадах основано Комітети Батьків. Скорість, з якою зорганізувався народ, здезорієнтувала Поляків. Тепер зачинають протиакцію польські ксьондзи. Польський кс. з Бобулинець на проповіді дня 2. березня виступив остро проти підписування Українцями шкільних деклярацій і загрозив їм за це пекольними муками.

Слабше розвивається акція в судовому повіті Монастириска.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

ОСТАННІ ВІСТИ.

За заг. мобілізацією в Польщі.

На військовій комісії польського сойму пос. Садзевіч (ЗЛН.) домагався прискорення праць мін. військових справ над проектом закона про загальну мобілізацію. Мотивував внесення заг. положенням Польщі й предложенням нім. уряду змінити зах. границі Польщі, щоби відрізати її від моря і забрати Гор. Шлеськ. За внесенням С-а заявився предс. комісії Мончичьскі (ХД.)

Ревізія версайльського договору.

„Манчестер Гардіен" звідомляє, що нім. пос. при англійському уряді Штамер конферував із мін. Чемберленом про справу гарант. договору й участи Німеччини в С. Народів. Пос. Ш. заявив, що Німеччина мусить домагатися знесення данцігського коридора й управильнення границі на Гор. Шлеську. „Н. Фр. Пр." містить інтервю з визначнішим нім. політиком. Він заявив, що Німеччина готова гарантувати Франції зах. границі, але неможливе це для сх. границь. Німеччина не зречеться домагання зміни теперішньої сх. границі. Та це не значить, начеб Німеччина думала про зачіпну війну з Польщею. Хоче здобути зміну границі мирним шляхом, на основі договору С. Народів. Застерігаючи собі це право, Німеччина готова заключити з Польщею роземний договір. Деякі праві франц. часоп. заявилися за тим, щоби Німеччина гарантувала Чехословаччині границі й щоби зголосилася не змагати до прилучення Австрії до Німеччини. Франц. уряд не ставив такого домагання. Офіц. англ. кола не оголошують ніяких інформацій в справі гарант. пакту. Причиною того це, що нім. уряд домагався, щоби його предложення остали в тайні. Англ. кола уважають німецькі предложення дуже важними. Вони роблять залежним прийняття нім. предложень від 1) військових договорів між Англією, Францією й Бельгією тісно звязаних з гарант. договором, 2) вступлення Німеччини до С. Народів і прийняття зобовязань, які з цього виходять 3) зміни берл. предложень щодо майбутніх нім. договорів із Польщею й Чехословаччиною.

„Фронт Висли".

Півурядн. сербська „Самоуправа" в статті „Фронт Висли" пише, що Німеччина приготовляє все грізнійшу офензиву на фронт Висли. Майбутня війна зачнеться на півн. фронті Висли. Коли цей фронт заломиться, то заломляться і західні фронти.

Розброєння Голяндії.

Соц. дем. фракція голяндської палати поставила проект закона розброєння Голяндії.

По широкому світі.

Переговори Маркса з націоналістами в справі створення нового пруського кабінету знов розбилися. Вони не згодилися на такий склад кабінету, про який ми писали вчера на тому ж місці. Головною причиною є Северінг, на кандидатуру якого не хочуть погодитися.

Президент Польщі має стати найвищим зверхником усеї збройної сили Польщі. На військовій комісії польського сойму принято тезі постанови: президент проголошує на внесення ради міністрів мобілізацію, виповідає війну та заключає мир за попередньою згодою сойму. Весь проект нормує компетенції президента у військових справах ще не принято.

З Білгороду заперечують поширену свого часу в пресі вістку про заключення оборонного сербсько-грецького союзу проти Туреччини.

Сенатор Бора заперечує поширені вістки про те, немов би він в часі перерви сенатської сесії намірив їхати в Европу а зокрема в СРСР. Він заявляє, що він все був і тепер є за визнанням СРСР, але не має наміру входити в особисті зносини з большевицькими діячами.

До Ленінграду прибула зза кордону знов партія муки в скількости 260 тисяч пудів, закуплена для регуляції внутрішнього ринку.

В Чілі проголошено військовий стан у містах Сант-Яго і Вальпарайзо в звязку з поворотом до краю бувшого президента Александрі.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє (50) число „Діла" сконфісковано за висновок передової статті п. н. „Страх за втрату опіки", три уступи з реферуючої статті про погляди ред. „Роботника" Голувка на українську еміграцію в Ч. С. Р. і за частину резолюцій Народньої Організації м. Львова в справі голодової катастрофи.

— **Чого вчать наших дітей?** У шкільній читанці „Народна Школа" (ч. II. Львів 1924, накл. Вид. шкільних книжок) на 108 сторінці читаємо такий „сенс моральний" уступа п. н. „Зверхність або старшина": „Кожна зверхність є властію установленою Богом. Хто слухає власти, слухає Бога. За непослух власти наступає кара". Таку абсолютистичну теорію про „власть" голосить підручник, з якого набираються мудрости 8-літні українські діти в польській республиці. Не знати, чому не додано, що кара за непослух владі буде досмертна на цім і вічна на тім світі.

— **Хлібоїдські брехні.** В останніх двох стала в Коломиї ширитися вістка, яка швидко найшла собі дорогу на сторінки польських газет, як напр. львівська „Газ. Пор." або краківський „Ілюстр. Курєр Цодз." (покревні душі!), а саме, що будьто якась секція українського студентства Покуття приступила до „украінскей партії народовей" (хлібоїдів). Ті студенти ніби то роблять через хлібоїдів заходи щодо принняття до варшавського й краківського університетів, зобовязавшися ширити серед української інтелігенції т. зв. „угодову політику". Ми отримали листа від голови й членів коломийської секції „Профоруса" („Професіон. Організ. Українського Студ."), в якому автори називають згадані вістки польської преси тенденційною провокацією хлібоїдів. Українські студенти вважалиб ганьбою для себе мати якінебудь зносини з хлібоїдськими „діячами".

— **„Дешевизна".** Офіц. комісія, що стежить за зростом дорожнечі стверджує, що у Варшаві в лютім життя подешевіло аж на 0.64 проц. Дійшовши до такого чудесного висновку, статист. комісія подбала про розголошення тріюмфу санаційних заходів нинішнього голови польського уряду, а безпосереднім наслідком офіціяльного ствердження „дешевизни" було — обниження множника урядничих платень.

— **Перевезення тіла Еберта.** Дня 4-го ц. м. перевезено тіло президента нім. республики до Гайдельберга. При величезній юрбі народу у Берліні промовляв д-р Лютер, а перед парляментом Лєбе. Прислано вінки від англ. короля, японського цісаря, китайської республики, респ. Чілі, американської амбасади в Берліні, а на похорон приїхали представники соціялістичного Інтернаціоналу, з Англії Том Шов, з Франції Реноде та Грімбах, з Данії Нільсен, з Росії Дан, з Австрії д-р К. Реннер, від нім. соціял. демократів, з Чехословаччини Чех і Сукуп, з Польщі Діамант.

— **Жахлива сцена.** У селі [illegible], [illegible] повіту, стара 70-літня селянка М. Петришин, що жила у своєї доньки, під час зимової ночі до свого зятя зі сокирою, щоби його забити. На щастя, удари тремтючої старої руки були такі слабі, що не в силі були забити молодика. Причиною замаху мав бути страх перед погрозами зятя, що він забє її, тещу. Старушку арештували.

— **Реформа розводів.** Варшавські міністерства справедливости, віроісповідань та внутр. справ зібрали своїх директорів на нараду під проводом мін. Тугута, щоби зробити з великою скількістю тяжких розводів, які дає православна церква своїм вірним. Дискусія над цим тяжким питанням має довести до погодження всіх подружих законів у Польщі. Видно, що розводи є теж каменем преткновення польсько-українських відносин, над усуненням якого певно працює Тугут. Не мала баба клопоту...

— **З театру.** Премієра „Співця своїх горя" пєси на 3 дії О. Димова, яку з великим успіхом виставляє тепер міський театр в Кракові — назначена на суботу 7. ц. м. — Дирекція докладає усіх зусиль, щоби премієра цієї цікавої пєси випала якнайкраще. Головні ролі в досвідних руках пп. Голдиньської, Дядиньков[ої], Блавацької, Бенцаля, Залеського, Круля, Якимова і і. др. Вистава для шкільної молоді в суботу о годині 3:30 пополудні. Піде безсмертна комедія Мольєра „Тартюф". Замовлення на цю виставу приймає „Союзний базар". „Горе Батіжні" веселу фарсу зі співами і танцями І. Зубенка, що склав теж і музику до неї з творів Гунода, Бізета, Артемовського, Аркаса, Дворжака, Кальмана і и., виставить театр уперше в неділю 8. ц. м. — вечером о годині 7.30. Виставу цю попередить опера на 1. дію М. Лисенка „Ноктюрн".

— **Вірнтель Карла XII.** На львівському бруку явився кол. подільський великий поміщик з Наддніпр. України, якого єдиним маєтком є нині довжний скрипт Карла XII. на суму 550 дукатів. Історія того скрипту така, що хоробрий та нещасливий союзник Мазепи, тікаючи з під Полтави, заїхав до двора предка згаданого нинішнього „репатріянта", польського шляхтича Невенгловского. Тому, що Карло XII. був цілком безгрішний", звічливий господар позичив йому 550 дукатів на такий бон: „Шведський король Карло XII. обовязується в імени шведського уряду виплатити представникові скрипту суму 550 дукатів у золоті, яку позичено йому у восєнній скруті". Тепер нагадав собі цей бон п. Фелікс Невенгловскі і їде до Варшави й до Штокгольму реалізувати королівський бон з перед 215 літ. Він сподіється дістати гроші. Блаженні віруючі!...

— **Масони й українське письменство. — II. частина.** Історик Денис Зубрицький, відгомін масонства в Квітки і Шевченка. Відчит вир. д-ра Щурата відбудеться дня 7. марта 1925 в суботу о годині 5 пополудні в салі Весіти, вул. Рутовского ч. 22. Заходом Товариства Жінок з вищою освітою. Проситься прибути.

1533 1—2

З судової салі.

Дня 2. ц. м. відбувалася перед трибуналом окружного карного суду у Львові розправа проти Івана Ковальчука зі Спасова сокальського повіту, обвинуваченого у злочині з § 67 к. з. (шпіонаж) і § 320 к. з. (фальшиве меддування).

Акт обвинувачення закидав йому, що в часі українсько-польської війни був таємний кошовий сотні: потім вернув до дому і в 1921 р. засуджено його за заборони рабунків, (це були військові реквізиції) на три роки вязниці.

В 1923 р. вийшов з тюрми і втік на Україну. По нелегальному переході границі відіслано його до губвиконкома в Харкові, де дістав посаду завідуючого гостинниці. В письмі в січні з Харкова до свого знайомого Дмитра Кішкана в Пересі, пише між иншим, що гуляє і живе як риба в дунаю, ходить до театру і т. д. В червні 1924 р. вернув до Галичини і тут укрився в Тернополі під назвиском Матвія Савчука з Сокаля. Арештований в Тернополі з початку представлявся як приятель польського уряду, а навіть денунціював деяких людей, що мали служити совітам. Денунціяції ті виявилися неправдивими. Відставлений до Сокаля і випущений на волю звірювався перед знайомими, що він стоїть на чолі великої

давніх, добрих часів літами студіювали й не спішилися кінчити приємні студії. Сьогодня учиться все, здає іспити, докторати, хоча без великої надії на скорі прибутки з своєї тяжкої праці, студіює й кінчить. Велика шкода, що тов. „Січ" не інформує загал хоч раз, два рази в рік про це, скільки й що наші студіюють у Відні, хто й що покінчив вже. Це для підсумку наших культурних здобутків необхідно знати.

На сцені бачу наймолодших, часто вже й віденських уроженців, — що й не бачили ще тої України, про яку їх діточі рожеві усточка так гаряче декламують... Це дійсно зворушує. Але вслухайтеся уважно в їх бесіду, а в декого — почуєте вже — чужий наголос. У діточих групках на салі десь-не-десь зачується німецька мова, а на превелике диво, — правда дуже рідко — й зтиха, й з старших хтось до дитини заговорить чужим словом. Невжеж? І це вони? З'тхнете важко... Та попри цей малий, хоча важкий дісонанс, вечір це прегарний, милий. Одного тільки дарма шукаю я: дітей і гостей з нашої робітничої кляси. Не врозумію це відмежування і на такому діточому святі, — та кажуть, поступова чи пак комуністична робітнича партія зриває з такими забобонами як Миколаївське свято. Инші знов рішили окремо його відсвяткувати. Шкода.

І ще один святочний вечір у нашому віденському гуртку довелося мені провести. Це: „святочна вечірка з нагоди 10-літніх роковин виходу в поле й перших боїв УСС. за незалежність України", що стала властиво святом стрілецької пісні. Та не зразу розігрілися душі слухачів. За шумом буденщини, не зразу достроїлася душа до того піднеслого тону, на який серед граду куль і запаху крові й кривавих сліз творилися ці незабутні пісні... Ні тепла промова стрілецького отамана, ні перші хорові співи — ні претужний голос скрипки — не доконав вповні цього — — аж тоді, коли пан отаман під боєву стрілецьку пісню сам почувся дійсно стрілецьким старшиною, коли голос його гримів, як колись стрільцям у полі, дав приказ до збірки спершу давним стрільцям „старій войні", а далі всій публиці — тоді, всі присутні в один голос заспівали стрілецьку пісню не тільки устами, але й цілою зворушеною, пробудженою з летаргу душею... І зникла з перед очей душна реставраційна саля, повіяло широким простором, розвинулися прапори великі, святі...

А нараз наче гострий скрегіт по склі: кінчать пора! Гаснуть світла! Збудилися. А правда! Миж на чужині, в чужій хаті!

Одначе хвилини такі безслідно не минають...

шпіонської совітської організації, що складається зі 150 шпіонів і має на п'яти шпіонажу в сокальському, раввському і радехівському повітах. Перед поліцією легітимувався фальшивим військовим документом на назвисько Кирила Палія.

Хоча сама вже розправа виказала фантастичність наведених всіх даних, на які покликується акт обвинувачення, трибунал, який складався з радників Хлемтача та Сохи й предсідника радника Неведомського, відкинув всі внесення оборони, що мали на ціли виказати неправдивість ще инших основ акту обв. Сам обвинувачений — це тип здегенерованого вільного молодого сільського хлопця, який замісць помагати в господарстві батькам, що втратили вже першого сина, якого перед трьома роками за убиття польського поліціянта засуджено на 15 літ тюрми, пустився на авантурниче життя. Це тип хвальчивого брехуна, який для амбіції сам про себе розказував неможливі небилиці, а слуханий на поліції подав, що прибув з України на те, щоби жадати автономії для Українців, а коли його тут заб'ють, то цілий український народ буде про нього пам'ятати. Як причину свого повороту з Харкова до Галичини подав між иншим, що він, як свідомий Українець, не міг знести кацапсько-жидівського панування, яке не давало прав Українцям. Розправа виказала, що всі факти із обвинуваченого і що інкримінова-е письмо не є писане його рукою; головний свідок акту обв., Микола Новосад, під присягою зизнав, що ніколи не знав щонебудь про шпіонську діяльність обвинуваченого.

Супроти цих вислідів розправи прокуратор Гітлер зрікся слова і заявив тільки стереотипово, що обставини акті обвинувачення. Не вважаючи на це, що оборонець д-р Ганкевич виказав повну нестійкість закидів, трибунал засудив того небезпечного (але тільки для себе самого) шпіона на 2 і пів року вязниці. Оборонець зголосив зажалення неважности від вини і кари.

Зі спорту.

Вісти з Українського Спортового Союза.

Загальні Збори Українського Спортового Союза відбулися 15. лютого ц. р. Крім місцевих спортових товариств та клюбів, репрезентовані були клюби Тернополя, Перемишля, Дрогобича, Станиславова, Золочева, Комарна і ин.

Збори відкрив короткою промовою голова Союза п. О. Навроцький і відчитав привітні телеграми, надіслані з нагоди Зборів, між иншими від У. С. К. і колеґії суддів з Праги з баженням успішної праці.

По принятті до відома протоколу І-их Заг. Зборів, проф. Тарас Франко відчитав звіт з піврічної діяльности Союза. Конститууючі Збори відбулися в березні м. р. Заступлених було 15 Клюбів. На тих Зборах ухвалено і обговорено статут Українського Спортового Союза та намічено плян діяльности його, а особливо звернено увагу на організацію спортового життя в Галичині.

Вибрано Раду з вісьмох членів і чотирьох заступників (голова О. Навроцький, секретар Т. Франко). Рада відбула протягом року 43 звичайних засідань. Займалась часто справами, які належали радше до клюбів, ніж до Ради, але до цього примушували Раду обставини. Головну увагу звернено на організацію нових та леґалізацію вже існуючих клюбів, а також на пропаганду спорту. В тій цілі улаштовано кількакадцять відчитів у Львові і на провінції (в Перемишлі, Золочеві, Тернополі і ин.), а також спортовий чайний вечір, який на жаль стягнув дуже мало публики. Прелеґентами були проф. Франко і проф. Гайдучок.

За ініціятивою Союза зорганізовано клюб важкої атлетики, який має сьогодня до 40 членів і Спортовий кружок Українських Дівчат (С. К. У. Д.), який прегарно розвивається.

В теперішній мент обіймає Союз біля 30 спортових товариств і клюбів. Заходом Спортової Ради основано спортову кооперативу, яка проте з початку з браку фондів не могла відповідно розвинутися; щойно в осени м. р., заанґажувавши власних майстрів, почала виробляти санчата та лещета, спровадила з закордону всі необхідні предмети до зимових спортів. Але і тут доля її не пощастила, бо запотребування з причини легкої зими було мінімальне.

Головним ділом Союза було заложення трьох ситківкових токів на площі перед „Академічним Домом". Кошти будови виносили звиш 3 міліярди марок польських (около 2.000 зол.), з того частина ще несплачена. Уладженням грища занявся п. З. Русин і довів діло щасливо до кінця. Заходом Спортового Союза уладжено:

1) в весняним і літнім сезоні футбольові змагання за мистецтво Галичини;

2) змагання наколесників: одні 18. травня, другі 15. червня.

3) змагання ситківкові: перші 21. і 22. червня, і другі як частина Запоріжських Ігрищ. 12, 13, 14. вересня м. р.;

4) Запоріжські Ігрища в днях 12, 13. і 14. вересня м. р. Репрезентовані були слідуючі роди спорту:

Легкоатлетика (хід, біги, скоки, мети), копаний мяч, перегони наколесників, плав і ситківка. Учасників було до 100. Нагороди переважно жертвовані.

5) Легко-атлетичні жіночі змагання з кінцем вересня м. р.

Крім згаданого вище звіту відчитано поодинокі звіти всіх товариств, які є членами Союза.

Звіт скарбника здав п. С. Лотоцький. Союз обертав досить поважними сумами. Придбав дещо інвентаря, помагав поодиноким клюбам, фінансував спортову кооперативу. Рахунки замкнено значним недобором.

По уділенню абсолюторії уступаючій Раді, вибрано на внесення комісії-матки слідуючу управу Союза: голова О. Навроцький, містоголова В. Палів, секретар В. Решетилович, скарбник С. Лотоцький, члени Віцковський, З. Русин, С. Терлецький, проф. Франко, заступники В. Стоцький, Мриц, проф. Суховерська, інж. Сварський. Провірна комісія: М. Левицький, Павлик, інж. О. Расюта.

По виборі виголосив п. Слезак одногодинний реферат про стан нашого спорту в Галичині, на Волині, Закарпатській Україні, Чехії, Радянській Україні і в Америці. Порівнав його зі станом спорту в инших краях і подав короткий начерк праці, яку в біжучім сезоні конче треба виконати.

Після реферату повідомив голова, що згідно з рішенням попередньої Ради, IV. Запоріжські Ігрища відбудуться 28. червня 1925 і візвав всіх представників клюбів до інтензивної праці та відповідної відготовки, щоби ми змогли нашими вислідами бодах наблизитися до пересічних міжнародних осягів.

Ухвалено вигоду вписового та вкладок: вписове виносить 5 зол. річно від кожного клюбу, а вкладка по 50 сотиків від кожного члена (також річно). Крім того кожний клюб виплачуватиме 5 проц. netto від всяких виступів на цілі Союзу.

Дальше слідувало ще декілька запитів і побажань і на тім збори закінчено.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ОПОВІСТКИ.

Український Театр під дир. І. Когутяка.

Грималіїв (Саля Просвіта).
Субота 7. III. „Міра Ефоос".
Неділя 8. III. „Воскресення".
Хоростків.
Второк 10. III. „Хмара".
Середа 11. III. „Чорноморці".
Четвер 12. III. „Царевич".
Пятниця 13. III. „Чесна Зузанна". 1—3

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У суботу 7. III. м. Наддніпня.
У неділю, 8. III. м. Калуш.
У понеділок 9. III. м. Калуш.
У вівторок 10. III. м. Долина.
У середу 11. III. м. Долина. 1230 32-?

XXVI. Звичайні Загальні Збори Т-ва „Сокіл-Батько" відбудуться в суботу дня 7. марта 1925 р. о год. 5. пополудни в домівці Товариства при вул. Руській ч. 20. зі слідуючим денним порядком: 1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 2) Річні звіти з роботи в Товаристві за рік 1924. 3) Звіт провірної Комісії. 4) Зміна статута. 5) Доповнюючий вибір а) 4-ох членів Старшини, б) 4 заступників, в) 3-ох провідників вправ, г) 3 членів провірної Комісії. 6) Внесення і запити. В разі неправности приписаного статутом числа членів, збори відбудуться одну год. пізнійше без огляду на число присутних. — *М. Заячківський* вр. голова, *Т. Франко* вр. справник. 1495 2—2

Пригадується, що Надзв. Заг. Збори „Союзу Українок" у Львові відбудеться в неділю 8. III. 1925 о год. 9. рано в салях „Бесіди" при вул. Руської 22, I. пов. Порядок днів:

1) Відкриття Зборів і вибір Президії, 2) Організаційний реферат і Звіти філій, 3) Фахова освіта жіноцтва, 4) Головні проблеми сучасного фемінізму, 5) Внески і запити.

О. Шепарович, голова. 1537 1—1 *Ст. Маґірська*, секретар.

В неділю, дня 22. березня 1925. о год. 9. рано в домівці львівської Палати Адвокатів при вул. Городецьких ч. 1. відбудуться

Загальні Збори

Товариства Кандидатів Адвокатури у Львові зі слідуючим порядком днів:

1) Звіт уступаючого Виділу, 2) Абсолюторія для уступаючого Виділу, 3) Вибір нового Виділу, 4) Внесення та запити. В разі недостачі комплєту відбудуться Загальні Збори з тим самим порядком денним без огляду на число присутніх членів о год. 10 рано того самого дня.

ЗА ВИДІЛ:
Д-р Гевандтер вп., *Д-р О. Левицький* вп.
президент. 1535 1—1 віцепрезидент.

Загальні Збори

кооперативи з обмеж. пор. **Спілки Споживчої і щаднично-кредитової в Тернополі**, які мали відбутися дня 1. березня ц. р. а з причин від Управи незалежних не відбулися, відбудуться з тим самим порядком денним дня 22. березня 1925 р. о год. 12-ій в полудні в салі Товариства „Просвіта" в Тернополі, вул. Міцкевича. 1535 1—2

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає О. Костин.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.